

Nakoľko je v súlade s vedeckým poznaním závislosť od psychoaktívnych látok chorobou, mal by lekár, ktorý diagnózu zistil, doporučiť chorému liečbu. Medzi znalcami – psychiatrami, sa ale objavili názory, že vrámci súdno-znaleckého dokazovania sú situácie, kedy môžu súdu nenavrhnúť nariadenie ochranného protitoxikomanického/protialkoholického liečenia obvineného, napriek nimi zistenej diagnóze. Na podklade odbornej literatúry a vlastnej praktickej skúsenosti sme diskutovali a revidovali dôvody týchto znalcov. Pre prípady, kedy lekár znalec zistil u obvineného diagnózu závislosti od psychoaktívnej látky, sme nenašli právnu kompetenciu, ani medicínsky dôvod, pre ktorý by nemal súdu navrhnúť ochrannú liečbu. Proband ju síce môže pred znalcom a najmä pred súdom odmietnuť, ale následne iba súd po posúdení všetkých okolností ju môže a nemusí odsúdenému uložiť, aj v protiklade k doporučeniu znalca, či prania obvineného. V opačnom prípade, ak lekár liečbu nedoporučí, vytvára tým predpoklad pre: (1) zníženie šance na zlepšenie zdravotného stavu u neliečeného človeka, (2) možnosť sprísnenia trestu pre neliečeného obvineného, kvôli ochrane spoločnosti a (3) môže to viesť u časti laickej verejnosti k presvedčeniu o správnosti použitia čisto nemedicínskych prístupov na riešenie závislosti u jednotlivca.

Kľúčová slova: súdom nariadené ochranné liečenia – nariadená protitoxikomatičná liečba – nariadená protialkoholická liečba – súdno-znalecká expertíza – etika – prognóza liečby závislosti